

La cei 46 de ani, **EA**, este un înger de femeie. Mignonă, cu părul castaniu căzându-i peste frunte în bucle lejere, cu mâini delicate a căror degete se joacă nervos cu ciucurii cordonului de la halat șede în fața mea, pe jumătate distrusă, pe jumătate încrezătoare:

- Vreau să vă spun povestea mea, vreau să o cunoască toata lumea, pentru ca niciodată ... niciodată să nu se mai întâmple nici unei femei ceea ce mi s-a întâmplat mie. Suspină ușor, aproape insesizabil, încercând să-și adune gândurile și amintirile. Apoi continuă: Am un cancer de col uterin. Primele simptome pe care le-am simțit cu câteva luni în urmă au fost oboseala, somnolența, pierderea ritmului în treburile casnice – am 4 copii mari care trebuie crescuți – dureri foarte mari de picioare, în special în tălpi și genunchi. M-am internat în iunie cu diagnosticul tromboflebită. Am urmat un tratament cu heparină, veneton tablete și unguent. M-am externat ușor ameliorată, doar atât cât să pot duce pe picioare ... perioada de concedii a medicilor. Vara am făcut – la recomandarea medicului curant – băi de soare, cură de slăbire, ambele contraindicate în tratamentul cancerului. Situația mea s-a înrăutățit. Picioarele erau tot mai umflate, nu mai puteam merge pe jos, lucram numai printr-un efort suprem de voință. În octombrie ciclul menstrual s-a prelungit timp de 12 zile. În sfârșit medicii, neputând să-mi administreze în continuare heparina, m-au trimis la ginecolog.

- Ce v-a spus ginecologul ?

- După 5 zile când a primit rezultatul biopsiei mi-a spus: "Vreau să stau de vorbă cu cineva din familie." Pentru mine, care aveam deja simțurile încordate la maxim, această propoziție a sunat ca o condamnare la moarte. Aș fi preferat o formulare "Aveți un cancer ... , dar nu trebuie să vă speriați. Cu un tratament corespunzător și cu medicamentația de astăzi, speranța de viață este de câțiva ani buni, sau chiar zeci de ani". Din cauza neîndemănării medicului, aflând diagnosticul de la soțul meu, chinuită de durerile de picioare, am avut convingerea că am făcut metastaze și că nu mai am salvare.

- Ce s-a întâmplat mai departe ?

- Medicul și-a cerut scuze pentru eroarea comisă. Mi-a recomandat să mă duc la Institutul

Oncologic din Cluj și să respect cu strictețe indicațiile medicului oncolog. Mi-a spus să fiu cuminte și să am răbdare.

Deodată, izbucnește în plâns. Iși amintește de copii ...

- Cel mic e mai neastâmpărat. Pe el trebuie să-l supraveghez mai mult ... Mă doare sufletul că nu m-am îngrijit mai mult de sănătatea mea. O femeie care-și iubește familia trebuie să facă anual un consult ginecologic. Altfel strică tot cursul casei. Dacă aș fi știut toate astea, n-aș fi ajuns aici. Nu aș fi lipsit atât de mult de acasă.

- De cât timp sunteți internată ?

- De 6 săptămâni. Urmez un tratament de radioterapie pentru cauterizare locală. După externare vor urma controale la fiecare 2 luni pentru a urmări evoluția bolii.

- Cum vă simțiți acum, la finele tratamentului ?

- Am slăbit 2 kg pentru că razele îți taie pofta de mâncare. Am o stare generală de somnolență, sunt veșnic obosită, am gaze. Imi cade părul dar acesta se va regenera după tratament. Trebuie să fiu foarte prudentă cu alimentația. Nu ai voie să consumi nimic acidulat, pentru că se crează presiune în stomac și intestine. Mănânc legume multe, proaspete sau conservate prin frig, citrice cât pot, pentru că vitamina C este anticancerigenă. Nu simt nevoia să mănânc carne, eventual puțin pui sau pește. Mezeluri sau afumături deloc, pentru că ele conțin conservanți care sunt categoric cancerigeni. Nimic prăjit, iar supele fără răntaș, din același motiv.

- Ce gând special aveți pentru cititorii revistei ?

- Aici, la Oncologie am avut șansa să dau peste o doctoriță tânără, foarte drăguță, în care am o încredere oarbă. M-a cucerit din primul moment. Dacă vrei să te vindeci, contează foarte mult legătura dintre tine și medic. Doctorița mea mi-a intrat în suflet, apariția ei este pentru mine ca un balsam. Ea mă trezește la viață, îmi dă elan, îmi dă forța să mă întorc la familie fără să am senzația că sunt o povară pentru ai mei.

- Toți medicii sunt așa ?

EA m-a privit mirată și a tăcut.

Marlene Farcas